

[Finansministeren.]

forslag til folketingsbeslutning, der her er fremsat. Regeringen kan fuldt ud tilslutte sig det.

Søren Jensen (Vejen): Det er for en gangs skyld et spørgsmål, der ikke indeholder ret megen partipolitik, vi behandler her i dag. Her er tale om et, kan man sige, rent praktisk stykke arbejde, nærmere pærciseret et skattemæssigt vigtigt arbejdsområde, der ikke fungerer helt, som det skal. Vi er fra socialdemokratiets side, jeg havde nær sagt naturligvis, lige så interesserede som andre partier i, at der på et område som dette ændres i de gældende ordninger, sådan at en effektivisering og en bedre betjening af skatteyderne kan blive resultatet.

Det er i hvert fald uholdbart, som tilstanden er nu. Det er beklageligvis et faktum, at man skal være særdeles heldig, hvis man kan opnå at få en klage behandlet på under 1 år, og 2 år og mere er heller ikke ualmindeligt. Det er klart, at en sådan ventetid kan være til særdeles stor ulempe for en klagers dispositioner, det være sig i skattemæssig henseende, men i visse situationer også i likviditetsmæssig henseende.

Man kunne nok begynde at filosofere lidt over, hvad det så skyldes, at man får så mange klager, og man må nok hæfte sig ved, at den kraftige beskatning, vi nu engang har, må bære sin del af skylden for de mange klager. Småting, som man tidligere var i stand til at snakke sig til rette om lokalt, accepteres ikke nu på samme lette måde som tidligere. Nu er det sådan, at næsten alt ønskes prøvet ved en klagesag, og det kan tilføjes, at man i den almindelige utilfredshed i det hele taget, som man har kunnet konstatere, må søge en årsag til de flere klager. Det hele bliver vel til syvende og sidst et spørgsmål om den omdiskuterede millimeterretfærdighed.

Jeg vil godt opholde mig en lille smule ved nogle af de tal, som finansministeren var inde på. Som finansministeren nævnte, gav det, man tidligere kaldte et normalt år,

omkring 8.000 klager, men i 1972 måtte man konstatere en stigning på omkring 50 pct. i forhold til det, man kaldte et normalt år. Samtidig må man ud fra de tal, man i øjeblikket kender, forudse, at tallet her i 1973 vil være ca. 20.000, altså en stigning på omkring 150 pct. i forhold til det, man kalder et normalt år.

Det er klart, at hvis så mange sager skal behandles på den traditionelle måde og med det samme mandskab til rådighed, skal det gå galt. Der vil blive tale om en kø på adskillige år, og det er der ingen der kan være tjent med. Det gælder naturligvis først og fremmest skatteyderne, men det gælder også administrationen og det personale i landsskatteretten, som har disse sager til ekspedition. Det vil give ganske urimelige og utilfredsstillende arbejdsforhold.

Jeg føler mig ikke kompetent til at komme med gode råd, men jeg vil godt sige, at det naturligvis først og fremmest er vigtigt, at man laver skattereglerne så enkle og klare, at folk kan finde ud af dem. Det turde være en selvfølge. Men erfaringerne viser, at det er svært, bl. a. fordi reglerne også helst skal være juridisk skudsikre.

Lad mig lige pege på en anden ting. Antallet af sager er ikke blot blevet større, men efter de oplysninger, jeg har kunnet indhente, er også sværhedsgraden vokset. Til gengæld er der et område inden for klagesagerne, der er blevet lidt mindre, og det er klagerne over de skønsmæssige ansættelser. Spørgsmålet er så, om det ikke var muligt helt eller delvis at undgå at få klager over skønsmæssige ansættelser for landsskatteretten. Jeg er udmærket klar over, at der, som finansministeren også nævnte, er regler om skatterådernes mulighed for at tage skatteansættelser op til fornyet behandling. Men som jeg nævnte, kunne man måske overveje at lade disse og måske også visse andre arter af klagesager finde deres endelige afgørelse lokalt. Jeg skal ikke præcisere dem nøjere, men blot pege på, at amtsskatterådene muligvis vil være i stand til at tage sig af visse sager. Det er klart, at sager, der